

HONESTEDAT ENVERS DÉU

Dissabte 10 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 16:10; Levític 27:30; Gènesi 22:1-12; Hebreus 12:2; Lluc 11:42; Hebreus 7:2-10; Nehemies 13.

PER MEMORITZAR:

“I la part que cau en terra bona són els qui han escoltat la paraula, la retenen amb cor noble i fructifiquen amb constància” (Lluc 8:15).

Què és un cor honest, i com es manifesta? La cultura contemporània sovint considera que l'honestedat és una ètica vaga i relativista; la majoria de la gent és deshonest ocasionalment, però considera que això és acceptable sempre que la infracció no sigui massa gran. També es poden al·legar circumstàncies específiques que justifiquin certa deshonestedat.

La veritat i l'honestedat sempre van juntes. No obstant això, no hem nascut amb inclinació a ser honestos; és una virtut moral conreada i està a la base del caràcter moral d'un majordom.

Quan practiquem l'honestedat, sorgeixen coses bones. Per exemple, ens despreocupem que ens descobreixin mentint o ocultant una mentida. Per aquesta i altres raons, l'honestedat és un valuós tret de la personalitat, especialment en situacions difícils quan la temptació fàcilment pot dirigir-nos vers la deshonestedat.

A la lliçó d'aquesta setmana estudiarem el concepte espiritual de l'honestedat a través de la pràctica del delme i veurem per què el delme és de vital importància per al majordom i la majordomia.

UNA QÜESTIÓ DE TOTAL HONESTEDAT

Una cosa que la majoria de nosaltres tenim en comú és que no ens agrada la deshonestedat. No ens agrada especialment quan la veiem manifestada en els altres. Però no és fàcil veure-la en nosaltres mateixos, i quan som deshonestos, tendim a racionalitzar els nostres actes, a justificar-los, a minimitzar el seu significat: *Ah, no és tan dolent; només és una cosa petita, res sense importància*. Podríem enganyar-nos a nosaltres mateixos, fins i tot la major part del temps; però a Déu mai l'enganyem.

“A totes les nostres files es practica la manca d'honradesa; i aquesta és la causa de la tebiesa que notem en molts dels que professen creure la veritat. Aquests no estan relacionats amb Crist i estan enganyant les seves pròpies ànimes” (TI 4:304).

Llegeix Lluc 16:10. Quin important principi expressa aquí Jesús que hauria d'ajudar a veure l'important que és ser honest, fins i tot en el “molt poc”?

Però Déu sap amb quanta facilitat podem ser deshonestos, especialment quan es tracta del que posseïm. Per tant, ens ha donat un poderós antídoto contra la deshonestedat i l'egoisme, almenys quan es tracta de possessions materials.

Llegeix Levític 27:30; i Malaquías 3:8. Què ens ensenyen aquests versicles i com ens poden ajudar a conservar l'honestedat?

“No s'estén cap invitació a la gratitud o generositat. És una qüestió de simple honradesa. El delme pertany al Senyor, i ell ens ordena que li tornem el que li pertany [...]. Si l'honradesa és un principi essencial en els negocis, no hem de reconèixer la nostra obligació cap a Déu, obligació en la qual es basen totes les altres?” (Ed 138, 139).

El fet de tornar el delme, com et pot ajudar a recordar qui és l'amo de tot el que tens, en darrera instància? Per què és important no oblidar mai qui és l'amo de totes les nostres possessions?

LA VIDA DE FE

Llegeix Gènesi 22:1 al 12. Què ens diu aquesta història sobre la realitat de la fe d'Abraham?

La vida de fe no és un esdeveniment aïllat. No expressem la fe de manera poderosa només una vegada, per així demostrar que de fet som cristians lleials i fidels que vivim per gràcia i que estem coberts per la sang de Crist.

Per exemple, el món religiós, fins i tot després de milers d'anys, no deixa de sorprendre's per l'acte de fe que Abraham va mostrar amb Isaac a la muntanya Morià (Gènesi 22). No obstant això, aquest acte de fe no era una cosa que Abraham simplement evocava quan ho necessitava. La seva vida prèvia de fidelitat i obediència va ser el que li va permetre fer això. Si hagués estat infidel abans d'aquest fet, mai hauria passat la prova com ho va fer. Indubtablement, un home amb aquest tipus de fe segurament també la va experimentar després d'aquest fet. La veritat és que la fe d'un majordom tampoc és un esdeveniment aïllat. Amb el temps, es tornarà cada vegada més profunda i forta o cada vegada més superficial i feble, depenent de com s'exerceixi la fe.

Llegeix Hebreus 12:2. Què ens diu això sobre la font de la nostra fe i de com tenir fe?

El nostre únic recurs com fidels majordoms és fixar la mirada “en Jesús, l'autor i el perfeccionador de la fe, el qual, pel goig que tenia al seu davant, suportà la creu, menyspreant la vergonya, i s'ha assegut a la dreta del tron de Déu” (Hebreus 12:2, *SBT*). La paraula “perfeccionador” també pot traduir-se com “consumador”. Vol dir que Jesús té la intenció de portar la nostra fe a la maduresa i plenitud (Hebreus 6:1, 2). De manera que la fe, la vida de fe, és una experiència dinàmica: creix, madura i augmenta.

De quina manera has vist créixer i madurar la teva fe amb el temps? O no va créixer?

UNA DECLARACIÓ DE FE

Com vam veure ahir, la fe és un procés, una experiència dinàmica que, idealment, creix i madura. I una manera que Déu “consumeixi” la nostra fe i la porta a la seva plenitud és a través de l'acte de delmar. Ben entès, el delme que se li retorna a Déu no és legalisme; quan tornem el delme no estem treballant ni tractant d'obrir-nos pas al cel. Per contra, el delme és una declaració de fe. És una expressió externa, visible i personal de la realitat de la nostra fe.

Al cap i a la fi, qualsevol pot dir que té fe i que creu en Déu, i fins i tot que creu en Jesús. Com sabem, “també els dimonis creuen” en Déu (Jaume 2:19). Però, prendre el 10 % dels teus ingressos i tornar-lo a Déu? Això és un acte de fe.

Llegeix Lluc 11:42. Què vol dir quan Jesús dona a entendre que el delme no ha d'eludir-se? Com es relaciona el delme amb els assumptes de major pes de la llei?

El delme és una humil expressió de dependència envers Déu i un acte de confiança en que Crist és el nostre Redemptor. És el reconeixement que ja hem estat beneïts “amb tota benedicció espiritual en els àmbits celestials, en Crist” (Efesis 1:3, *SBT*) i amb la promesa de més.

Llegeix Gènesi 28:14 al 22. Quina va ser la resposta de Jacob a la promesa de Déu?

“El pla de Déu en el sistema del delme és bonic per la seva senzillesa i igualtat. Tots poden practicar-lo amb fe i valor perquè és d'origen diví. En ell s'hi combinen la senzillesa i la utilitat, i no requereix profunditat de coneixement per comprendre-ho i executar-lo. Tots poden sentir que són capaços de fer una part per dur a terme la preciosa obra de salvació. Cada home, dona i jove pot arribar a ser un tresorer del Senyor, un agent per satisfer les demandes de la tresoreria” (*CMC 78*).

Com vas descobrir les veritables benediccions espirituals que resulten de delmar? El fet de tornar el delme, com et va ajudar a augmentar la teva fe?

EL DELME HONEST: COSA SAGRADA A JEHOVÀ

Sovint parlem de donar-li el delme a Déu. Però, com donar-li a Déu allò que ja posseeix?

Llegeix Levític 27:30. Quins dos aspectes importants s'esmenten en aquest versicle pel que fa al delme?

“El delme pertany al Senyor i per tant és sant. No se santifica mitjançant un vot o un acte de consagració. Simplement és sant per la seva mateixa naturalesa; pertany al Senyor. Ningú, excepte Déu, té dret a ell. Ningú pot consagrar-lo al Senyor, perquè el delme mai és part de la propietat d'una persona” (Á. M. RODRÍGUEZ, *Stewardship Roots*, pàg. 52).

Nosaltres no santifiquem el delme; Déu ho fa d'ofici. Té aquest dret. Com majordoms, li tornem el que és seu. El delme està dedicat a Déu per a una tasca específica. Retenir-lo per qualsevol altre ús és deshonest. Mai s'ha d'interrompre la pràctica de tornar un delme sant.

Llegeix Hebreus 7:2 al 10. En quina mesura l'anàlisi de Pau sobre el delme que Abraham li va donar a Melquisedec revela un significat més profund del delme? A qui li estava delmant realment Abraham?

Així com el dissabte és sant, així també el delme és sant. La paraula “sant” significa “apartat per a ús sagrat”. El dissabte i el delme estan connectats d'aquesta manera. Apartem el dia de repòs sabàtic com a sagrat, com sant; i separem el delme com la possessió sagrada de Déu, com una cosa santa.

“Déu ha santificat el setè dia. Aquesta porció específica de temps posada a part per Déu mateix per al culte religiós, continua sent tan sagrada avui com quan va ser santificada per primera vegada pel nostre Creador.

”Així mateix, el delme dels nostres ingressos és ‘sant al Senyor’. El Nou Testament no promulga de nou la llei del delme, com tampoc la de dissabte, perquè la validesa d'ambdues es dona per establerta i el seu profund significat espiritual es considera explicat [...]. Mentre nosaltres com a poble procurem fermament donar a Déu el temps que ell s'ha reservat com a seu, ¿no li donarem també aquesta part dels nostres recursos que ell reclama?” (CMC 70).

Què pots fer que t'ajudi a mantenir viu el reconeixement en el teu cor i en la teva ment que el teu delme en realitat és “sant”?

LA REVIFADA, LA REFORMA I EL DELME

El llarg regnat d'Ezequies és considerat el punt culminant per a la tribu de Judà. Des del regnat de David i Salomó, Israel no havia gaudit tant de la benedicció de Déu. A 2 Cròniques 29 al 31, hi ha el relat d'Ezequies sobre la revifada i la reforma: “es va comportar rectament als ulls de Jehovà” (2 Cròniques 29:2). “Va quedar restablert el culte en el temple de Jehovà” (2 Cròniques 29:35). Es va celebrar la Pasqua (2 Cròniques 30:5). “L'alegria que hi hagué a Jerusalem va ser molt gran” (2 Cròniques 30:26). Es van destruir les imatges paganes, els altars i els llocs alts (2 Cròniques 31:1). Hi va haver una sobtada revifada del cor i la reforma de les pràctiques, que va donar com a resultat una abundància de delmes i ofrenes (2 Cròniques 31:4, 5, 12).

Nehemies dóna un altre exemple de revifada, reforma i delme. Llegeix Nehemies 9:2 i 3. Què va significar la revifada del cor? Llegeix Nehemies 13. Després que Nehemies va reformar la “casa del nostre Déu” (Nehemies 13:4, SBT), què va portar el poble de Judà (Nehemies 13:12)?

“Revifada i reforma són dues coses diferents. La revifada significa una renovació de la vida espiritual, un vivificació de les facultats de la ment i del cor, una resurrecció de la mort espiritual. Reforma significa una reorganització, un canvi en les idees i teories, hàbits i pràctiques” (SC 53).

La relació entre la revifada, la reforma i el delme és automàtica. Sense la devolució del delme, la revifada i la reforma són tebies, si es pot anomenar revifada. Massa sovint, com a cristians, ens vam quedar al marge i de braços creuats quan ens hauríem d'haver compromes activament a treballar de part del Senyor. La revifada i la reforma exigeixen un compromís, i el delme és part d'aquest compromís. Si ens quedem amb el que Déu ens demana, no podem esperar que respongui a les nostres comandes.

La revifada i la reforma tenen lloc a l'església, no fora d'ella (Salms 85:6). Hem de buscar a Déu per a una revifada (Salms 80:19) i una reforma de "les primeres obres" (Apocalipsi 2:5, SBT). Hi ha d'haver una reforma en relació amb el que retenim i el que li tornem a Déu.

No és l'acte el que marca la diferència, sinó la decisió mental i les emocions les que revelen els motius i el compromís. El resultat serà l'augment de la fe, una visió espiritual aguda i una honestedat renovada.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Déu va iniciar tots els pactes establerts en la Bíblia i va prendre la iniciativa d'atreure al seu poble a aquests pactes (Hebreus 8:10). Les promeses del pacte reflecteixen la seva gràcia, el seu amor i el seu desig de salvar-nos.

Un pacte amb Déu inclou moltes coses: Déu, un destinatari, les condicions del pacte, el compromís amb les condicions de les dues parts, el càstig establert per l'incompliment del pacte i els resultats desitjats. El concepte del delme reflecteix aquests components a Malaquies 3:9 i 10. Aquest text reitera el pacte especial del delme entre Déu i els seus majordoms. Quan acceptem aquest pacte, és un senyal visible que ens oposem als principis materialistes del consumisme, i demostrem que pot sortir quelcom de bo d'un cor convertit.

“Un esperit mesquí i egoista impedeix que els homes donin a Déu el que és seu. Déu ha establert un pacte especial amb els homes, segons el qual si aquests aparten regularment la porció destinada a promoure el Regne de Crist, el Senyor els beneeix abundantment, fins al punt que no tindran lloc on encabir-hi tots els seus dons. Però si els homes retenen allò que pertany a Déu, el Senyor declara ras i curt: ‘Amb tota maledicció heu estat maleïts’ (Malaquies 3:9)” (CMC 82).

Estar relacionats amb Déu per mitjà d'un pacte comporta responsabilitats. Vam gaudir de les promeses del pacte, però sovint no ens agraden els mandats i les responsabilitats. Però en aquest context un pacte és un acord bilateral, i el delme és una part de la nostra vida dins del pacte.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Per part nostra, per què tornar el delme és un acte tan important de fe?
2. Què li diries a algú que diu: “No puc donar el delme”? Com ajudes a una persona que està en aquesta situació? A més de parlar-li, què més es podria fer per ajudar-la?
3. L'última pregunta de dimecres estava relacionada amb el què podries fer que t'ajudi a ser conscient que el delme és sagrat. Quines van ser algunes de les teves respostes? El fet que sigui sant, de quina manera afecta la teva manera de tornar-lo?

RESUM: La pràctica antiga de tornar un delme honest es remunta a l'època dels patriarques i va ser aprovada per Jesucrist mateix. Ofereix a les dones i als homes moderns el privilegi de viure en associació amb Déu.